Etelä-Suomen aluehallintovirasto
Peruspalvelut, oikeusturva ja luvat
Saavutettavuusvalvonnan yksikkö

22.9.2022
ESAVI/34487/2022

Etelä-Suomen aluehallintoviraston lausunto eduskunnan talousvaliokunnalle hallituksen esityksestä tuotteiden ja palvelujen esteettömyysvaatimuksia koskevan direktiivin täytäntöönpanoa koskevaksi lainsäädännöksi

Yleistä

Etelä-Suomen aluehallintovirasto (jäljempänä aluehallintovirasto) pitää kannatettavina esityksen tavoitteita edistää erityisesti vammaisten henkilöiden yhdenvertaisuutta ja yhdenmukaistaa sisämarkkinoiden sääntöjä. Lainsäädännön saavutettavuusvaatimukset hyödyttävät yleisemminkin digitaalisten palvelujen käytettävyyttä, laatua ja toimintavarmuutta.

Aluehallintoviraston saavutettavuusvalvonnan yksikkö on nykyisen digipalvelulain 3 luvussa säädettyjen saavutettavuusvaatimusten valvontaviranomainen, ja hallituksen esityksen mukaan yksikkö tulee vastaamaan uuden 3 a luvun saavutettavuusvaatimusten valvonnasta.

Digipalvelulaki on nyt ollut voimassa vähän yli kolme vuotta. Sinä aikana saavutettavuusvalvonnan yksiköllе on muodostunut ymmärrys digipalvelulain käytännön vaikutuksista. Lisäksi on havaittu haasteita, joita sen tulkinta on aiheuttanut niin palveluntarjoajille, palveluiden käyttäjille kuin valvovalle viranomaiselle. Aluehallintovirasto keskittyy lausunnossaan digipalvelulakia koskevaan esitykseen.

Säädösten tarkkuus jättää liikaa tulkinnanvaraa

Etelä-Suomen aluehallintoviraston arvion mukaan nyt esitettyihin säädöksiin sisältyy runsaasti vaikeaselkoisuutta ja epätarkkuutta. Nykyisessä muodossaan esitetyt muutokset digipalvelulakiin jättävät valvontaviranomaiselle tarkoituksettoman paljon vastuuta ja valtaa lain tulkinnassa.

Aluehallintovirasto toivookin eduskunnan tarkentavan ja täydentävän esitettyä lainsäädäntöä tai vähintäänkin ohjaavan sen tulkintaa.

Säädösten muotoiluissa on myös syytä varautua tekniikan kehityksen ja käyttötapojen muutoksiin.

Esteettömyys- ja saavutettavuusvaatimusten soveltamisalan rajat

Esteettömyysdirektiivissä säädetään ainoastaan kuluttajille tarkoitettujen tuotteiden ja palveluiden saavutettavuudesta ja esteettömyydestä. Hallituksen esityksessä (s. 89) on pitäydytty esteettömyysdirektiivin soveltamisalan laajuudessa, koska kyse on sisämarkkinoita harmonisoivasta direktiivistä. Esityksessä kuitenkin todetaan, että saavutettavuuden ja esteettömyyden edistämistä tullaan jatkamaan myös kansallisella tasolla.

Aluehallintovirasto katsookin, että nykymuodossaan lakiesitys jättää epätarkoituksenmukaisesti avoimeksi lainsäätäjän tarkoituksen vammaisten käyttäjien asemasta, kun digitaalista palvelua käytetään esimerkiksi elinkeinonharjoittajana taikka työnantajan tai viranomaisen edustajana.

Säädösten mukaan esimerkiksi yksityiseen käyttöön tarkoitetuilta tietokoneilta ja älypuhelimilta sekä niiden käyttöjärjestelmiltä edellytetään saavutettavuusvaatimusten täyttämistä, mutta yrityskäyttöön vastaavia tuotteita ja palveluita myytäessä tähän ei velvoiteta.

Tällaisessa tilanteessa työnantajan voi olla vaikea hankkia työntekijöille sähköisiä työvälineitä, jotka olisivat yhtäaikaisesti sekä esteettömiä että yrityskäytön edellyttämällä tavalla toimintavarmoja ja tietoturvallisia. Yhdenvertaisuuslain 7 §:ssä on säädetty työnantajille velvollisuus edistää yhdenvertaisuutta, mutta on epävarmaa, miten tätä velvollisuutta olisi mahdollista edistää, jos esteettömiä yrityskäyttöön soveltuvia ratkaisuja ei ole tarjolla.

Aluehallintoviraston käsitys on, että digitekniikan kehityksellä voidaan jatkossa yhä enenevissä määrin parantaa vammaisten ihmisten työnteon edellytyksiä. Tämä onnistuu kuitenkin vain, jos esteettömyys ja saavutettavuus on huomioitu laajasti myös työpaikoilla ja työn suorittamisen eri vaiheissa.

Valvontaviranomaisen resursointi

Etelä-Suomen aluehallintovirasto pitää hallituksen esityksen arviota sille palvelujen valvontaan tarvittavista henkilöresursseista realistisena vähimmäistasona, jota tulee tarvittaessa täsmentää kokemusten perusteella.

Esityksen sivulla 91 kuvatuissa resursseissa on kuitenkin kyse suurelta osin henkilöresursseista. Niiden lisäksi on välttämätöntä turvata resurssit siihen, että valvovalla viranomaisella on valvontaa varten tarvittavat tekniset välineet ja järjestelmät, koska digitaalisia palveluja ei voida valvoa ilman tarkoituksenmukaista välineistöä ja tiedonhallintaa.

Etelä-Suomen aluehallintovirasto pitää keskeisenä, että valvontaviranomaisille turvataan riittävät resurssit tarjota myös riittävää ennakoivaa ohjausta palvelujaan suunnitteleville ja kehittäville palveluntarjoajille. Lainsäädännön epätarkkuus ja vaikeaselkoisuus korostaa viranomaisohjauksen merkitystä.

Ennakoiva ohjaus on erityisen tärkeää lainsäädännön toimeenpanemiseksi ja onnistuessaan mahdollistaa moninkertaiset kustannussäästöt alan toimijoilta. Jos valvontaviranomaisella ei ole

resursseja ohjeistaa toimijoita ajoissa, kustannukset voivat kasvaa suuriksi niin viranomaisille kuin yksityisen sektorin palveluntarjoajille.

Uudet ohjauksen tarpeet

Odotettavissa on, että digipalvelulain 3 a luvun myötä valvonnan piiriin tulevat yksityiset verkkokaupat tulevat merkittävästi kasvattamaan sekä ennakoivan ohjauksen kysyntää että vastaanotettujen kanteluiden määrää.

Yksityiset mikroyritykset on rajattu lain saavutettavuusvaatimusten soveltamisalan ulkopuolelle, mutta valvontaviranomaisten tehtäväksi kuuluu myös näiden ohjeistaminen aiheesta.

Kuten hallituksen esityksessä (s. 148) todetaan, mikroyrityksiä saavutettavuusvaatimukset tulevat epäsuorasti koskettamaan myös siltä osin kuin ne tuottavat digitaalisia palveluja esteettömyys- ja saavutettavuusvaatimusten piirissä oleville toimijoille taikka hankintalain (1397/2016) 71 §:ssä tai erityisalojen hankintalain (1398/2016) 75 §:ssä saavutettavuusvaatimusten piiriin kuuluville toimijoille.

Valvontatehtävien keskittäminen

Hallituksen esityksessä palvelujen valvonta osoitetaan Etelä-Suomen aluehallintovirastolle ja tuotteiden valvonta Liikenne- ja viestintävirastolle. Esityksessä (s. 94) kuitenkin todetaan, että tavoitteena on keskittää valvontatehtävät yhdelle viranomaiselle vielä ennen valvonnan alkamista 28.6.2025.

Aluehallintoviraston näkemyksen mukaan tuotteiden ja palvelujen valvonnan sijoittuminen yhteen viranomaiseen toisi etuja. Valvonnan keskittäminen tarjoaisi mahdollisuuden rakentaa kokonaisvaltaista osaamista ja tietopohjaa tuotteiden ja palvelujen esteettömyydestä. Valvonta olisi selkeämpää kansalaisille ja mahdollistaisi sen, että

resursseja voidaan tarpeen mukaan kohdentaa palvelujen ja tuotteiden valvonnan välillä.

Etelä-Suomen aluehallintovirasto pitää kuitenkin kannatettavana hallituksen esitykseen sisältyvää vaiheistusta, jossa tehtävät aluksi jaetaan viranomaisten kesken. Valvonnan keskittämiseen liittyy useita näkökulmia ja haasteita, joten sitä koskeva selvitystyö on syytä tehdä perusteellisesti.

Keskittämisessä on myös huomioitava, että Etelä-Suomen aluehallintoviraston saavutettavuusvalvonnan yksikössä valvotaan jo nykyisin digitaalisia palveluita. Saavutettavuusvalvonnan yksikön tulee edelleen kyetä hoitamaan vuosittaiset valvontajaksot, kanteluiden käsittelyt ja ohjaus- ja neuvontatehtävät häiriöttä valmistelun aikana.

Aluehallintoviraston esittämät muutokset nykyisiin säännöksiin

Videoiden poistaminen verkosta

Nykyisessä digipalvelulaissa saavutettavuusvaatimuksia on rajattu video- ja äänitiedostojen kohdalla. Lain 3.3 § 4 kohdan mukaan lakia ei sovelleta ”palveluntarjoajan verkkosivustolla tai mobiilisovelluksessa esitettävään suoraan aikasidonnaiseen mediaan, jota ei tallenneta säilytettäväksi ja uudelleen julkaistavaksi verkossa”.

Lain 7 §:ssä vaatimuksia täydennetään seuraavasti: ”Digitaalisten palvelujen tietosisältöjen on täytettävä saavutettavuusvaatimukset, kun tietosisältö on palvelun käyttäjien saatavilla. Kuitenkin jos aikasidonnainen media julkaistaan yleisölle tarkoitetussa digitaalisessa palvelussa, palveluntarjoajan tulee tehdä valmiiksi tallennettu aikasidonnainen media saavutettavuusvaatimusten mukaiseksi 14 vuorokauden kuluessa siitä, kun mediatallenne on julkaistu ensimmäisen kerran tai se on julkaistu uudelleen.”

Saavutettavuusvalvonnan yksikkö on vuosien aikana havainnut, että lain kirjausta käytetään hyvin tavallisesti kahdessa yhteydessä, jotka eivät vastaa alkuperäisen lain tai direktiivin tavoitteita:

1. Myös muita ääni- ja videotallenteita kuin suorien lähetysten tallenteita julkaistaan verkossa ei-saavutettavina.

2. Video- ja äänitallenteita julkaistaan verkossa tarkoituksella vain 14 päivän ajaksi, minkä jälkeen ne poistetaan verkosta saavutettavuusvaatimuksiin vedoten.

Aikarajaa siis tulkitaan ikään kuin se velvoittaisi poistamaan tallenteet ennen kuin 14 vuorokautta on kulunut. Molemmat käytännöt ovat hyvin ongelmallisia yhdenvertaisuuden kannalta, koska niiden myötä osalla väestöä ei välttämättä tule koskaan olemaan pääsyä tietoon ja tallenteisiin, joiden pitäisi olla saavutettavia kahden viikon päästä suorasta lähetyksestä. Aluehallintoviraston käsityksen mukaan käytäntö ei myöskään ole saavutettavuusdirektiivin asiaa koskeneen säännöksen mukaista.

Aluehallintovirasto toivoo lainsäätäjän tarkentavan lain kirjausta ja velvoitteita.

Aluehallintoviraston esittämät muutokset uusiin säännöksiin

Digipalvelulakin 3 ja 3 a luvun yhteydet

Osa digipalvelulakiin tulevan 3 a luvun palveluista kuuluu jo nykyisen digipalvelulain soveltamisalan piiriin. Esimerkiksi julkisomisteiset verkkokaupat ja viranomaisten digipalveluista ladattavat sähkökirjatiedostot.

Asiaa ei ole huomioitu lakiesityksessä riittävästi ja alla esitetyt epätarkkuudet tulisi korjata säädökseen.

Saavutettavuuspalaute

Hallituksen esityksessä ei digipalvelulain 3 a luvun lakitekstiin sisälly viittausta saavutettavuuspalautetta koskevaan 10 §:ään, vaikka 7–9 §:ään viitataan. Hallituksen esityksestä (s. 153–154 sekä sivulla 156 mainittu saavutettavuusselvityspyyntö) kuitenkin ilmenee, että myös 10 §:n on tarkoitettu velvoittavan 3 a luvun piiriin kuuluvia toimijoita.

Perustavanlaatuinen muutos ja kohtuuton rasite

3 a luku sisältää mahdollisuuden poiketa saavutettavuusvaatimuksista, joiden noudattaminen johtaisi tuotteen tai palvelun perustavanlaatuiseen muutokseen. Myös kohtuuttomaan rasitteen edellytyksissä näyttäisi olevan eroja (kohtuuttomasta rasitteesta lisää jäljempänä).

Aluehallintovirasto toivoo lainsäätäjän tarkentavan säädökseen, miten näihin lukuihin sisältyviä vaatimuksia ja joustoja on tarkoituksenmukaista tulkita tilanteissa, joissa ne risteävät.

Esimerkiksi viranomaisten ja julkisoikeudellisten laitosten verkkokaupat ovat kuuluneet jo nykyisen 3 luvun saavutettavuusvaatimusten piiriin ja niiden on tullut julkaista sivuillaan saavutettavuusseloste, jossa kertovat palvelunsa mahdollisista saavutettavuuspuutteista. Vaikuttaisi siltä, että 10 g § nojalla näiden toimijoiden tulee jatkossa saavutettavuusselosteen ylläpitämisen lisäksi ilmoittaa saavutettavuuspuutteista saavutettavuusvalvonnan yksikölle.

Epävarmaa on myös, onko tällaisella verkkokauppaa ylläpitävällä tai sähkökirjoja julkaisevalla viranomaisella jatkossa mahdollista poiketa aiemmin 3 luvun velvoittamista saavutettavuusvaatimuksista uuden 10 d § sisältyvän perustavanlaatuisen muutoksen perusteella. Vai sovelletaanko 3 a luvun kirjauksia 3 luvun piiriin kuuluviin palveluihin vain siltä osin kuin ne tiukentavat saavutettavuusvaatimuksia?

Sähkökirjat

Aluehallintovirasto katsoo, että esitetty laki ja sitä taustoittava hallituksen esityksen perusteluosa jättävät sähkökirjojen määrittelyn liian monitulkintaiseksi. Esityksen perusteluosan kuvaus vaikuttaisi olevan paikoin myös ristiriitainen lakiin esitettävän määritelmän kanssa.

Säädöstä tulisi tarkentaa, jotta lainsäädäntö huomioisi tarkoitetussa määrin sekä vammaisten käyttäjien ja sähkökirjojen kustantajien tarpeet ja haasteet että sisämarkkinoiden toiminnan.

Sähkökirjojen lukemiseen tarkoitetut ohjelmistot

Esteettömyysdirektiivin soveltamisalaan kuuluvat ”sähkökirjat ja niiden lukemiseen tarkoitetut ohjelmistot”. Sähkökirjojen ja ohjelmistojen jakeluketjut ja vastuulliset palveluntarjoajat voivat kuitenkin olla eri toimijoita.

Aluehallintovirasto katsoo, että digipalvelulain 10 a §:ään esitetty kirjaus luvun soveltamisesta soveltamisalaa ”sähkökirjojen digitaalisiin palveluihin” tulisi tarkentaa esimerkiksi muotoon ”sähkökirjojen ja niiden lukemiseen tarkoitettujen ohjelmistojen digitaalisiin palveluihin”.

Sähkökirjojen käsite

Ehdotetussa lakimuutoksessa sähkökirjan käsite jää monitulkintaiseksi.

Esteettömyysdirektiivissä määritellään sähkökirja ”kirjan sähköiseksi versioksi”. Lakiin määritelmäksi esitetään hyvin erilaisia tulkintoja mahdollistavan ”teksti- tai graafisessa muodossa olevaa tiedoston tai tiedostojen kokonaisuuden, joka on yksilöity julkaisuun liittyvällä pysyvällä tunnisteella”.

Hallituksen esityksessä (s. 61) sähkökirjan määritelmää tarkennetaan toteamuksilla: ”Sähkökirjoissa on useimmiten tunniste

(ISBN tai muu) ---, mutta määritelmän kannalta keskeistä on, että sisältö on julkaistu, eli kun sen kappaleita on saatettu yleisön saataviin tekijän suostumuksella”. Lisäksi todetaan, että ”kuitenkaan esimerkiksi pdf-tiedostot eivät välttämättä ole sähkökirjoja, vaikka niillä olisi tunniste. Tunniste yksistään ei tee tiedostosta sähkökirjaa.”

Tämä hallituksen esityksen tarkennus ei näyttäisi olevan yhdenmukainen lakitekstiin ehdotetun määritelmän kanssa. Määritelmä ei näyttäisi mahdollistavan hallituksen esityksessä kuvattuja joustoja käsitteen tulkintaan, koska lakitekstissä määritelmä sidotaan niin selvästi tunnisteeseen.

Lakiin esitetty määritelmä näyttäisi mahdollistavan tulkinnan, että sähkökirjaan ei sovellettaisi digipalvelulain saavutettavuusvaatimuksia, jos tälle julkaisulle ei hankita pysyvää (esimerkiksi ISBN-) tunnistetta.

Aluehallintovirasto haluaa kuitenkin korostaa, että digitaalisen tekniikan kehitys on enenevissä määrin tarkoittanut painetun julkaisun ja sen digitaalisen vastineen eriytymistä. Arkisimmillaan nykyisissä sähkökirjoissa saattaa olla esimerkiksi mediasisältöä ja interaktiivisuutta. Sähkökirjan käsitteellisen määritelmässä kannattaa varautua isoihinkin muutoksiin jo lähitulevaisuudessa, mihin myös lainsäädäntö ja sen tulkinnat saattavat vaikuttaa.

Sähkökirjojen ja toimisto-ohjelmatiedostojen käsitteiden välinen suhde

Erityisen kriittiseksi epäselvyydeksi näyttäisi paikoin jäävän joidenkin PDF-tiedostojen kohdalla, kuuluvatko ne 3 luvun toimisto-ohjelmatiedostojen vai uuden 3 a luvun sähkökirjojen käsitteen piiriin. Vai mahdollisti molempiin.

Näihin kahteen käsitteeseen kohdistuvat saavutettavuusvaatimukset ovat eriasteisia. Yhtäältä esitetyn lain mukaan 3 a luvun saavutettavuusvaatimuksia ei sovelleta toimisto-ohjelmatiedostoiksi katsottaviin PDF-tiedostoihin, jotka on julkaistu ennen 28.5.2025. Sähkökirjoiksi katsottaville PDF-tiedostoille tällaista soveltamisajan rajausta ei näyttäisi olevan, vaan saavutettavuusvaatimukset

kohdistuisivat kaikkiin 28.5.2025 kuluttajille tarjolla oleviin vanhoihinkin sähkökirjatiedostoihin.

Toisaalta 3 a luvun palveluiden, myös sähkökirjojen, kohdalla palveluntarjoaja voi välttää saavutettavuusvaatimusten täyttämisen, jos nämä edellyttäisivät palveluun perustavanlaatuisia muutoksia. Lisäksi kohtuuttomaan rasitteeseen vetoamisessa saattaa olla eroja, mitä selvennetään jäljempänä.

Toimijan oikeudellinen asema vaikuttaa siis siihen, onko sisältöä kannattavampaa muodollisesti julkaista sähkökirjana vai toimisto-ohjelmatiedostona.

Yksinkertaistaen voisi katsoa sähkökirjojen julkaisijoiden osalta:

- viranomaisille sähkökirjaksi väitettyyn PDF-tiedostoon kohdistuvat kevyemmät saavutettavuusvaatimukset kuin toimisto-ohjelmatiedoksi katsottuun PDF-tiedostoon
- yksityiselle toimijalle toimisto-ohjelmatiedostoksi väitetty PDF-tiedosto taas jää monessa yhteydessä saavutettavuusvaatimusten ulkopuolelle, kun taas sähkökirjaksi väitettyjä PDF-tiedostoja saavutettavuusvaatimukset koskisivat 3 a luvun mukaisesti.

Eri sähkökirjatyyppeihin kohdistetut vaatimukset

Aluehallintovirasto katsoo, että lainsäätäjän olisi syytä selventää myös, miten saavutettavuus- ja esteettömyysvaatimusten on tarkoitettu kohdistuvan esimerkiksi sähkökirjamuotoisiin sarjakuviin tai kuvakirjoihin ja velvoittavan niiden julkaisijoita. Myös tässä kysymyksessä on syytä varautua tekniikan kehittymiseen ja tiedostaa esimerkiksi kuvalliseen kerrontaan liittyvien vaihtoehtojen moninaisuus.

Sähkökirjojen saavutettavuuden vastuut

Sähkökirjojen osalta esitetty lainsäädäntö ei myöskään riittävän selvästi yksilöi, mikä taho viime kädessä vastaa sähkökirjan

saavutettavasta toteutuksesta. Tämä olisi tarpeellista, koska sähkökirjojen tuotannon ja jakelun ketjuun kuuluu kustantajien lisäksi useita toimijoita, joista kaikki eivät välttämättä sijoitu Euroopan unionin alueelle.

Kohtuuttoman rasitteen erot digipalvelulain 3 ja 3 a luvuissa

Aluehallintovirasto katsoo, että jo nykyinen digipalvelulaki ei ohjeista riittävän yksiselitteisesti kohtuutonta rasitetta koskevan käsitteen soveltamisesta. Esteettömyysdirektiivissä ja digipalvelulain uudessa 3 a luvussa kohtuuttoman rasitteen käsitettä ja menettelytapoja on tarkennettu. Esitetty digipalvelulain muutos jättää kuitenkin ongelmallisen epäselväksi sovelletaanko kohtuutonta rasitetta samoin ehdoin sekä 3 että 3 a luvun palveluihin.

Nykyisen digipalvelulain 8 § kohtuuttoman rasitteen käsitettä on toistaiseksi tulkittu Suomessa siten, että palveluntarjoaja on voinut vedota kohtuuttomaan rasitteeseen vain tilapäisesti. Kohtuuttomaan rasitteeseen vetoamalla ei siis ole voinut väistää saavutettavuusvaatimusten täyttämistä, mutta korjausten tekemiseen on näin voinut saada lisäaikaa. Kohtuuttomaan rasitteeseen ei myöskään ole voinut vedota ilmoittamatta suunniteltua aikataulua, jolla saavutettavuuspuutteet korjataan. Linjaus on perustunut alkuperäisen digipalvelulain hallituksen esitykseen (HE 60/2018 s. 76). Itse säädöksessä asiasta ei ole mainintaa.

Esitetyn digipalvelulain uuden 3 a luvun kirjaukset on puolestaan ymmärrettävissä niin, ettei palveluille edellytetä suunnitelmaa saavutettavuuspuutteiden korjaamiselle, jos saavutettavuuskorjaukset arvioitaisiin kohtuuttomiksi palvelun käyttäjäkunnan perusteella ja asiaa tarkasteltaisiin viiden vuoden välein.

Digipalvelulain 3 luku kohdistuu pääosin viranomaisten ja julkisrahoitteisten toimijoiden sekä yhteiskunnallisesti merkittäviin digipalveluihin. Uusi 3 a luku kohdistuu suurelta osin yksityisiin toimijoihin. Esityksestä tai sen perusteluista ei kuitenkaan käy ilmi,

onko kohtuutonta rasitetta tarkoitettu sovellettavan näihin palveluntarjoajiin eri ehdoin.

Aluehallintovirasto katsoo, että digipalvelulain soveltamisalan laajentuessa kohtuuttoman rasitteen käsitettä ja siihen vetoamisen edellytyksiä tulisi tarkentaa ja selkeyttää sekä mahdollisesti yhdenmukaistaa.

Rahoitus- ja pankkipalvelusopimusten kielen selkeys

Esitetyn digipalvelulain 10 c §:n 2 momentissa Etelä-Suomen aluehallintoviraston uusiksi valvontatehtäviksi tulee valvoa, että lain 10 a §:n 2 kohdassa mainittujen kuluttajille tarkoitettujen rahoitus- ja pankkipalvelujen ja sähköisen rahan yhteydessä annettujen tietojen vaikeusaste vastaa enintään Euroopan neuvoston kieliä koskevan yhteisen eurooppalaisen viitekehyksen B2-tasoa.

Kuten hallituksen esityksessä todetaan, on vielä epävarmaa, miten vaatimusta on tarkoituksenmukaista tulkita muihin rahoitusmarkkinalainsäädännön säännöksiin nähden.

Lisätietoja

Lisätietoja antaa tarvittaessa saavutettavuusvalvonnan yksikön ylitarkastaja Eetu Komsi, p. 029 501 6571.

Ylijohtaja Merja Ekqvist

Ylitarkastaja Eetu Komsi

Tämä asiakirja ESAVI/34487/2022 on hyväksytty sähköisesti / Detta dokument ESAVI/34487/2022 har godkänts elektroniskt

Esittelijä Komsi Eetu 22.09.2022 09:36

Ratkaisija Ekqvist Merja 22.09.2022 10:31